EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

رسالة الحجاب

Risālat al-Ḥijāb

TRATAT DESPRE HIJAB

Muḥammad ibn Ṣāliḥ
al-ʿUthaymīn

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn

Tratat despre hijab

رسالة الحجاب

Risālat al-Ḥijāb

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: رسالة الحجاب
Ediția I
Traducerea în limba română: Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.
Textul arab al citatelor coranice: Tanzil Project (https://tanzil.net), Uthmani 1.1, licență CC BY 3.0.
Ediția-sursă: Risālat al-ḥijāb, tiparul Universității Islamice din Medina, 36 de pagini.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

1 Dovezile din Coran 1
2 Dovezile din Sunnah 11
3 Dovezile prin analogie 20
4 Dovezile celor care îngăduie descoperirea feței 29
5 Răspunsul la aceste dovezi 31
Glosar 40
Bibliografie 41
Indice 42

Introducere

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător.

Lauda Îi aparține lui Allah. Pe El Îl lăudăm, de la El cerem ajutor și iertare și la El căutăm adăpost de răul sufletelor noastre și de faptele noastre rele. Pe cel pe care Allah îl călăuzește nimeni nu-l poate rătăci, iar pe cel pe care îl lasă să se rătăcească nimeni nu-l poate călăuzi. Mărturisesc că nu există altă divinitate vrednică de adorare în afară de Allah, Unicul, fără asociat, și că Muḥammad este robul și Trimisul Său. Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască belșug de pace, lui, familiei sale, companionilor săi și celor care îi urmează cu bună făptuire.

Allah Preaînaltul l-a trimis pe Muḥammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, cu călăuzirea și religia adevărului, ca să-i scoată pe oameni din întuneric la lumină, cu îngăduința Domnului lor, pe calea Celui Atotputernic și Vrednic de laudă. L-a trimis pentru ca adorarea lui Allah Preaînaltul să fie împlinită cu adevărat: prin deplină smerenie și supunere înaintea Lui, Binecuvântatul și Preaînaltul, împlinindu-I poruncile, ferindu-ne de opreliștile Sale și dându-le întâietate față de pornirile și poftele sufletului. L-a trimis să desăvârșească însușirile nobile, să cheme la ele prin toate mijloacele și să înlăture purtările rele, avertizând împotriva lor prin toate mijloacele. Astfel, Legea adusă de el este desăvârșită din toate punctele de vedere și nu are nevoie de vreo făptură care s-o completeze sau s-o organizeze, căci ea vine de la Cel Înțelept și Binețiutor, Care știe ce le este de folos robilor Săi și este Îndurător cu ei.

Printre însușirile nobile cu care a fost trimis Muḥammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, se află această frumoasă însușire: pudoarea. Profetul a socotit-o parte a credinței și una dintre ramurile ei. Nimeni nu tăgăduiește că decența femeii și însușirea unei purtări care o ține departe de împrejurările ispitei

și de situațiile îndoielnice fac parte din pudoarea cerută atât de Lege, cât și de buna-cuviință recunoscută.

Fără îndoială, faptul că se acoperă, ascunzându-și fața și părțile care pot stârni ispita, se numără printre cele mai însemnate forme ale decenței pe care le poate practica și cu care se poate împodobi, întrucât aceasta o ocrotește și o ține departe de ispită.

În această țară binecuvântată — țara revelației, a mesajului profetic, a pudorii și a decenței — oamenii urmau, în această privință, calea dreaptă. Femeile ieșeau acoperite, învelite în mantie sau în veșminte asemănătoare, ferindu-se de amestecul cu bărbații străini. Așa stau încă lucrurile în multe localități ale regatului, iar lauda Îi aparține lui Allah.

Dar, după discuțiile care s-au iscat despre hijab și după ce au fost văzuți oameni care nu-l practicau și nu găseau nimic rău în descoperirea feței, unii au început să aibă îndoieli cu privire la hijab și la acoperirea feței: sunt obligatorii, recomandate sau țin de obiceiuri și tradiții, fără să fie, în sine, obligatorii ori recomandate?

Pentru a înlătura această îndoială și a lămuri lucrurile, am dorit să scriu ceea ce mi-a fost cu putință despre rânduiala lui. Nădăjduiesc ca Allah Preaînaltul să facă adevărul limpede prin aceasta și să ne așeze printre cei călăuziți care îi călăuzesc și pe alții: cei care au văzut adevărul ca adevăr și l-au urmat și au văzut falsul ca fals și s-au ferit de el. Spun, așadar, cerând izbânda de la Allah:

Să știi, musulmanule, că femeia este datoare să se acopere față de bărbații străini și să-și acopere fața. Obligația aceasta este dovedită de Cartea Domnului tău Preaînaltul, de Sunnah Profetului tău Muḥammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, de judecata corectă și de analogia aplicată consecvent.

1 Dovezile din Coran

Printre dovezile din Coran se află următoarele:
Prima dovadă: cuvintele Celui Preaînalt:

﴿وَقُل لِّلْمُؤْمِنَٰتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَٰرِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا ۖ وَلْيَضْرِبْنَ
بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ ۖ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ
ءَابَآئِهِنَّ أَوْ ءَابَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَآئِهِنَّ أَوْ أَبْنَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ
إِخْوَٰنِهِنَّ أَوْ بَنِىٓ إِخْوَٰنِهِنَّ أَوْ بَنِىٓ أَخَوَٰتِهِنَّ أَوْ نِسَآئِهِنَّ أَوْ مَا
مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُنَّ أَوِ ٱلتَّٰبِعِينَ غَيْرِ أُو۟لِى ٱلْإِرْبَةِ مِنَ ٱلرِّجَالِ أَوِ
ٱلطِّفْلِ ٱلَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا۟ عَلَىٰ عَوْرَٰتِ ٱلنِّسَآءِ ۖ وَلَا يَضْرِبْنَ
بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِن زِينَتِهِنَّ ۚ وَتُوبُوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ جَمِيعًا
أَيُّهَ ٱلْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

Și spune-le dreptcredincioaselor să-și coboare privirile, să-și păzească părțile intime și să nu-și arate podoabele, în afară de ceea ce se vede din ele! Să-și tragă acoperămintele peste deschizătura veșmintelor de la piept și să nu-și arate podoabele decât soților lor, taților lor, taților soților lor, fiilor lor, fiilor soților lor, fraților lor, fiilor fraților lor, fiilor surorilor lor, femeilor lor, celor pe care îi stăpânesc mâinile lor drepte, slujitorilor dintre bărbați lipsiți de dorință sau copiilor care nu au cunoștință despre părțile intime ale femeilor! Să nu lovească cu picioarele ca să se afle podoabele pe care le ascund! Întoarceți-vă cu toții la Allah, voi, dreptcredincioșilor, ca să izbândiți!

Coran 24:31

Acest verset dovedește obligația femeii de a se acoperi față de bărbații străini din mai multe perspective:

1. Allah Preaînaltul le-a poruncit dreptcredincioaselor să-și păzească părțile intime. Porunca de a le păzi este o poruncă atât cu privire la acest lucru, cât și la mijloacele prin care se realizează. Niciun om cu judecată nu se îndoiește că acoperirea feței este unul dintre aceste mijloace: descoperirea ei dă prilej ca femeia să fie privită, frumusețea ei să fie cercetată, iar privitorul să găsească plăcere în aceasta, ajungând apoi să caute apropierea și legătura cu ea.

Într-un hadith se spune:

العينان تزنيان، وزناهما النظر

Cei doi ochi săvârșesc adulter, iar adulterul lor este privirea

, până la cuvintele:

والفرج يصدّق ذلك أو يكذبه

iar părțile intime confirmă aceasta sau o dezmint

. Dacă acoperirea feței este unul dintre mijloacele păzirii părților intime, atunci ea intră sub poruncă, întrucât mijloacele primesc rânduiala scopurilor lor.
2. Cuvintele Celui Preaînalt:

﴿وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ﴾

Să-și tragă acoperămintele peste deschizătura veșmintelor de la piept!
Coran 24:31

Khimārul este ceea ce femeia folosește pentru a-și înveli și acoperi capul, de pildă o învelitoare. Dacă i se poruncește să-și tragă khimārul peste deschizătura veșmântului de la piept, atunci i se poruncește și să-și acopere fața, fie pentru că aceasta decurge în mod necesar din gestul respectiv, fie prin analogie. Dacă acoperirea gâtului și a pieptului este obligatorie, atunci acoperirea feței este cu atât mai mult obligatorie, căci ea este locul frumuseții și al ispitei. Cei care caută frumusețea înfățișării întreabă numai despre față; dacă aceasta este frumoasă, nu le mai dau celorlalte părți aceeași însemnătate. De aceea, când se spune

فلانةٌ جميلةٌ

Cutare este frumoasă

, nu se înțelege decât frumusețea feței. Este limpede, așadar, că fața este locul frumuseții atât pentru cel care o caută, cât și pentru cel care vorbește despre ea. Dacă așa stau lucrurile, cum s-ar putea înțelege că această Lege înțeleaptă poruncește acoperirea pieptului și a gâtului, dar îngăduie descoperirea feței?

3. Allah Preaînaltul a oprit, în mod general, arătarea podoabelor, cu excepția celor care se văd oricum, precum veșmintele exterioare. De aceea a spus:

﴿إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا﴾

în afară de ceea ce se vede din ele
Coran 24:31

, și nu

إلا ما أظهرن منها

în afară de ceea ce arată ele

. Apoi a oprit din nou arătarea podoabelor, cu excepția persoanelor pe care le-a menționat. Aceasta dovedește că podoabele pomenite a doua oară sunt altele decât cele dintâi. Cele dintâi sunt podoabele vizibile, pe care oricine le vede și care nu pot fi ascunse; cele din urmă sunt podoabele ascunse, cu care femeia se împodobește. Dacă și acestea ar putea fi arătate oricui, nu ar mai avea un rost cunoscut formularea generală din prima situație și excepția din cea de-a doua.

4. Allah Preaînaltul a îngăduit arătarea podoabelor ascunse slujitorilor dintre bărbați lipsiți de dorință — adică slujitorilor care nu au poftă trupească — și copilului mic, care nu a ajuns la dorința trupească și nu a luat cunoștință de părțile intime ale femeilor. Aceasta dovedește două lucruri:

Primul: nu este îngăduită arătarea podoabelor ascunse niciunuia dintre bărbații străini, în afară de aceste două categorii.

Al doilea: motivul rânduielii și criteriul ei sunt teama ca femeia să devină prilej de ispită și de atașament. Fără îndoială, fața adună frumusețea și este loc al ispitei; prin urmare, trebuie acoperită, pentru ca bărbații care au dorință față de femei să nu fie ispitiți de ea.

5. Cuvintele Celui Preaînalt:

﴿وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِن زِينَتِهِنَّ﴾

Să nu lovească cu picioarele ca să se afle podoabele pe care le ascund!

Coran 24:31

Adică femeia să nu lovească din picior, făcând cunoscute brățările de gleznă sau alte podoabe ascunse pe care le poartă la picioare. Dacă femeii i s-a oprit să lovească din picior de teama ca bărbatul să nu fie ispitit de sunetul brățării de gleznă și al altor asemenea podoabe, atunci cum ar sta lucrurile cu descoperirea feței? Ce este o ispită mai mare: ca bărbatul să audă brățara de la piciorul unei femei despre care nu știe cum arată și cât este de frumoasă, dacă este tânără ori bătrână, urâtă ori frumoasă, sau să privească o față descoperită și frumoasă, plină de tinerețe, prospețime și farmec, înfrumusețată cu ceea ce stârnește ispita și îndeamnă la a o privi? Oricine simte atracție față de femei știe care dintre cele două ispite este mai mare și ce anume se cuvine mai mult să fie acoperit și ascuns.

A doua dovadă: cuvintele Celui Preaînalt:

﴿وَٱلْقَوَٰعِدُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِى لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ
جُنَاحٌ أَن يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَٰتٍۭ بِزِينَةٍ ۖ وَأَن يَسْتَعْفِفْنَ
خَيْرٌ لَّهُنَّ ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

Femeilor înaintate în vârstă, care nu mai nădăjduiesc la căsătorie, nu li se socotește păcat dacă își dau jos veșmintele, fără să-și arate podoabele. Dar să se păstreze acoperite este mai bine pentru ele. Allah este Auzitor, Știutor.

Coran 24:60

Acest verset nobil dovedește rânduiala astfel: Allah Preaînaltul a înlăturat vina — adică păcatul — de la femeile înaintate în vârstă, care nu mai nădăjduiesc la căsătorie, deoarece bărbații nu le mai doresc din pricina vârstei lor. Allah a înlăturat vina de la aceste femei atunci când își dau jos veșmintele, cu condiția ca scopul lor să nu fie arătarea podoabelor.

Este de la sine înțeles că prin a-și da jos veșmintele nu se înțelege să rămână goale, ci să înlăture veșmintele purtate peste rochie sau peste alte haine asemănătoare acesteia. Rochia și hainele de acest fel nu acoperă părțile care se văd de obicei, precum fața și palmele. Veșmintele pe care li se îngăduie acestor femei în vârstă să le dea jos sunt, așadar, cele amintite mai înainte, care acoperă întregul trup.

Faptul că această rânduială este rezervată femeilor în vârstă dovedește că tinerele care nădăjduiesc la căsătorie au o altă rânduială. Dacă tuturor li s-ar îngădui să-și dea jos veșmintele exterioare și să poarte doar o rochie ori ceva asemănător, nu ar mai avea niciun rost restrângerea la femeile în vârstă.

În cuvintele Celui Preaînalt:

﴿غَيْرَ مُتَبَرِّجَٰتٍۭ بِزِينَةٍ﴾

fără să-și arate podoabele
Coran 24:60

, se află o altă dovadă a obligației hijabului pentru tânăra care nădăjduiește la căsătorie. De obicei, atunci când își descoperă fața, ea urmărește să-și arate podoabele și frumusețea, ca bărbații s-o privească și s-o laude, ori alte lucruri asemănătoare. Situațiile în care nu se întâmplă așa sunt rare, iar rânduiala nu se întemeiază pe cazurile rare.
A treia dovadă: cuvintele Celui Preaînalt:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَآءِ ٱلْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ
عَلَيْهِنَّ مِن جَلَٰبِيبِهِنَّ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَن يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ ۗ
وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا﴾

O, Profetule! Spune-le soțiilor tale, fiicelor tale și femeilor dreptcredincioșilor să-și lase asupra lor din veșmintele lor exterioare! Astfel este mai potrivit să fie recunoscute și să nu fie necăjite. Allah este Iertător, Îndurător.
Coran 33:59

Ibn ʿAbbās, Allah să fie mulțumit de ei amândoi, a spus:

أمر الله نساء المؤمنين إذا خرجن من بيوتهن في حاجةٍ أن يغطّين وجوههن من فوق رؤوسهن بالجلابيب، ويبدين عيناً واحدةً

Allah le-a poruncit femeilor dreptcredincioșilor, atunci când ies din casele lor pentru o nevoie, să-și acopere fețele cu veșmintele exterioare, coborâte de deasupra capului, și să lase la vedere un singur ochi.

Explicarea dată de un Companion este o dovadă; unii învățați au spus chiar că ea are statutul unei relatări atribuite Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui.

În privința cuvintelor sale — Allah să fie mulțumit de el —

ويبدين عيناً واحدةً

și să lase la vedere un singur ochi

, îngăduința aceasta a fost dată numai din pricina necesității și a nevoii de a vedea drumul. Când nu există o asemenea nevoie, nu există niciun motiv pentru a lăsa ochiul descoperit.

Jilbābul este veșmântul exterior purtat peste khimār, asemenea mantiei. Umm Salamah, Allah să fie mulțumit de ea, a spus:

لما نزلت هذه الآية خرج نساء الأنصار كأنّ على رؤوسهن الغربان -من السكينة-، وعليهن أكسيةٌ سودٌ يلبسنها.

Când a fost pogorât acest verset, femeile Anṣārilor au ieșit de parcă ar fi avut corbi pe capete — din pricina liniștii cu care mergeau — purtând învelitori negre.

Abū ʿUbaydah al-Salmānī și alții au arătat că femeile dreptcredincioșilor își lăsau veșmintele exterioare de deasupra capetelor, astfel încât să nu li se vadă decât ochii, pentru a putea vedea drumul.

A patra dovadă: cuvintele Celui Preaînalt:

﴿لَّا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيٓ ءَابَآئِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآئِهِنَّ وَلَآ إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآءِ إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآءِ أَخَوَٰتِهِنَّ وَلَا نِسَآئِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُنَّ ۚ وَٱتَّقِينَ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدًا﴾

Nu este păcat pentru ele în privința taților lor, a fiilor lor, a frații lor, a fiilor frații lor, a fiilor surorilor lor, a femeilor lor și a celor pe care îi stăpânesc mâinile lor drepte. Temeți-vă de Allah! Allah este Martor peste toate lucrurile.[1]

Coran 33:55

1 Coran, al-Aḥzāb 33:55.

Ibn Kathīr, Allah să aibă milă de el, a spus:

لما أمر الله النّساء بالحجاب عن الأجانب بين أن هؤلاء الأقارب لا يجب الاحتجاب عنهم، كما استثناهم في سورة النّور عند قوله تعالى: {وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ} [سورة النور:31] الآية.

După ce Allah le-a poruncit femeilor să se acopere față de bărbații străini, a arătat că nu sunt obligate să se acopere față de aceste rude, așa cum le-a exceptat și în sura al-Nūr, în cuvintele Celui Preaînalt: „Și să nu-și arate podoabele decât soților lor", până la sfârșitul versetului.

Acestea sunt patru dovezi din Coranul cel nobil, care arată că femeia este datoare să se acopere față de bărbații străini. Primul verset cuprinde cinci moduri de a dovedi acest lucru.

2 Dovezile din Sunnah

Printre dovezile din Sunnah se află următoarele:
Prima dovadă: cuvintele Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui:

إذا خطب أحدكم امرأةً فلا جناح عليه أن ينظر منها، إذا كان إنما ينظر إليها لخطبةٍ، وإن كانت لا تعلم

Când unul dintre voi dorește să ceară o femeie în căsătorie, nu este păcat dacă o privește, atât timp cât o privește numai în vederea căsătoriei, chiar dacă ea nu știe.

Relatat de Aḥmad. În Majmaʿ al-zawāʾid se spune că transmițătorii lui sunt transmițători ai culegerii al-Ṣaḥīḥ.

Hadithul dovedește rânduiala prin faptul că Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, a înlăturat vina — adică păcatul — numai de la pretendentul care privește femeia pe care dorește s-o ceară în căsătorie, cu condiția ca privirea lui să fie în vederea căsătoriei. Aceasta arată că cel care nu este pretendent păcătuiește, în orice situație, prin privirea unei femei străine. La fel și pretendentul, dacă o privește în alt scop decât căsătoria, de pildă pentru plăcerea și desfătarea privirii ori pentru alte lucruri asemenea.

Dacă se spune: *„Hadithul nu precizează ce anume poate privi. S-ar putea ca el să se refere la piept și la gât.”*

Răspunsul este: oricine știe că pretendentul care caută frumusețea are în vedere frumusețea feței; celelalte părți sunt secundare și, de obicei, nu sunt scopul urmărit. Pretendentul privește, așadar, fața, fiindcă ea este, fără îndoială, ceea ce urmărește în primul rând cel care caută frumusețea.

A doua dovadă: când Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, a poruncit ca femeile să fie scoase la locul rugăciunii de Eid, ele au spus:

يا رسول الله، إحدانا لا يكون لها جلبابٌ

O, Trimis al lui Allah, una dintre noi poate să nu aibă jilbāb.

Profetul a răspuns:

لتلبسها أختها من جلبابها

Sora ei să-i dea să îmbrace din jilbābul ei.

Relatat de al-Bukhārī, Muslim și alții.

Acest hadith arată că femeile Companionilor obișnuiau să iasă numai purtând jilbāb, iar în lipsa lui socoteau că nu pot ieși. De aceea, atunci când Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, le-a poruncit să iasă la locul rugăciunii de Eid, ele — Allah să fie mulțumit de ele — i-au adus la cunoștință această piedică. Profetul le-a arătat cum se rezolvă: sora ei să-i dea să îmbrace din jilbābul ei. Nu le-a îngăduit să iasă fără jilbāb, deși mersul la rugăciunea de Eid este prescris și poruncit bărbaților și femeilor. Dacă Trimisul lui Allah nu le-a îngăduit să iasă fără jilbāb pentru ceva ce le era poruncit, cum le-ar îngădui să-l lase deoparte pentru o ieșire care nu le este poruncită și de care nu au nevoie, ci este numai plimbare prin piețe, amestec cu bărbații și privit fără folos?

Porunca de a îmbrăca jilbābul dovedește că acoperirea este necesară. Allah știe mai bine.

A treia dovadă: în cele două culegeri al-Ṣaḥīḥ se relatează de la ʿĀ'ishah, Allah să fie mulțumit de ea, că a spus:

كان رسول الله صلى الله عليه وسلم يصلّي الفجر، فيشهد معه نساءٌ من المؤمنات متلفّعاتٍ بمروطهن، ثم يرجعن إلى بيوتهن، ما يعرفهن أحدٌ من الغلس.

Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, împlinea rugăciunea de Fajr, iar unele femei dreptcredincioase luau parte la ea împreună cu el, învelite în veșmintele lor. Apoi se întorceau la casele lor, fără ca cineva să le recunoască, din pricina întunericului dimineții.

Ea a mai spus:

لو رأى رسول الله صلى الله عليه وسلم من النّساء ما رأينا لمنعهن من المساجد كما منعت بنو إسرائيل نساءها.

Dacă Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, ar fi văzut la femei ceea ce am văzut noi, le-ar fi oprit de la moschei, așa cum fiii lui Israel și-au oprit femeile.

O relatare asemănătoare a fost transmisă și de la ʿAbd Allāh ibn Masʿūd, Allah să fie mulțumit de el.

Acest hadith dovedește rânduiala din două perspective:

Prima: hijabul și acoperirea făceau parte din obiceiul femeilor Companionilor. Aceștia sunt cea mai bună generație, cea mai cinstită înaintea lui Allah Atotputernicul și Mărețul, cu cele mai alese însușiri și maniere, cu cea mai deplină credință și cu cele mai drepte fapte. Ei sunt modelul de urmat; Allah este mulțumit de ei și de cei care îi urmează cu bună făptuire, după cum a spus Cel Preaînalt:

﴿وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلۡأَوَّلُونَ مِنَ ٱلۡمُهَٰجِرِينَ وَٱلۡأَنصَارِ وَٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُم بِإِحۡسَٰنٖ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُ وَأَعَدَّ لَهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي تَحۡتَهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ﴾

Cei dintâi înaintași dintre Muhājirūn și Anșār și cei care i-au urmat cu bună făptuire: Allah este mulțumit de ei și ei sunt mulțumiți de El. El le-a pregătit Grădini pe sub care curg râuri, în care vor rămâne veșnic. Aceasta este izbânda cea mare.

Coran 9:100

Dacă aceasta era calea femeilor Companionilor, cum ni s-ar cuveni nouă să ne abatem de la ea, de vreme ce urmarea ei cu bună făptuire aduce mulțumirea lui Allah Preaînaltul pentru cel care o urmează? Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَمَن يُشَاقِقِ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ ٱلۡهُدَىٰ وَيَتَّبِعۡ غَيۡرَ سَبِيلِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ نُوَلِّهِۦ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصۡلِهِۦ جَهَنَّمَۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا﴾

Iar pe cel care se împotrivește Trimisului, după ce i-a devenit limpede călăuzirea, și urmează altă cale decât cea a dreptcredincioșilor, îl vom lăsa să urmeze ceea ce a ales și-l vom arde în Gheena. Și ce rău sfârșit!

Coran 4:115

A doua: ʿĀʾishah, Mama dreptcredincioșilor, și ʿAbd Allāh ibn Masʿūd — Allah să fie mulțumit de amândoi, iar știința, înțelegerea, pătrunderea lor în religia lui Allah și buna lor îndrumare pentru robii Săi sunt de ajuns mărturie — au arătat că, dacă Trimisul lui Allah ar fi văzut la femei ceea ce văzuseră ei, le-ar fi oprit de la moschei. Aceasta se întâmpla în vremea generațiilor alese: situația se schimbase față de vremea Profetului până într-atât încât ar fi cerut oprirea lor de la moschei. Cum stau atunci lucrurile în vremea noastră, după aproximativ treisprezece veacuri, când fenomenul s-a extins, pudoarea s-a împuținat, iar religia a slăbit în inimile multor oameni?

ʿĀʾishah și Ibn Masʿūd, Allah să fie mulțumit de ei, au înțeles ceea ce mărturisesc textele Legii desăvârșite: orice lucru care duce la un rău oprit este, la rândul lui, oprit.

A patra dovadă: Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, a spus:

من جرّ ثوبه خيلاء لم ينظر الله إليه يوم القيامة، فقالت أمّ سلمة: فكيف يصنع النّساء بذيولهن؟ قال: يرخينه شبرًا، قالت: إذن تنكشف أقدامهن. قال: يرخينه ذراعًا، ولا يزدن عليه.

Pe cel care își târăște veșmântul din trufie, Allah nu-l va privi în Ziua Învierii. Umm Salamah a întrebat: „Atunci ce să facă femeile cu poalele veșmintelor lor?" El a spus: „Să le lase în jos o palmă." Ea a spus: „Atunci li se vor descoperi picioarele." El a spus: „Să le lase în jos un cot și să nu adauge mai mult."

Acest hadith dovedește obligația acoperirii piciorului femeii și faptul că această rânduială era cunoscută femeilor Companionilor, Allah să fie mulțumit de ei. Fără îndoială, piciorul este un prilej de ispită mai mic decât fața și palmele. Atrăgând atenția asupra lucrului mai mic, se atrage atenția și asupra celui mai mare, căruia rânduiala i se aplică cu atât mai mult.

Înțelepciunea Legii nu îngăduie să fie obligatorie acoperirea a ceea ce stârnește mai puțină ispită și să fie permisă descoperirea a ceea ce stârnește mai multă. Aceasta ar fi o contradicție imposibilă în înțelepciunea și Legea lui Allah.

A cincea dovadă: cuvintele Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui:

إذا كان لإحداكن مكاتبٌ، وكان عنده ما يؤدّي، فلتحتجب منه

Dacă vreuna dintre voi are un sclav cu contract de eliberare, iar el are cu ce să-și plătească prețul eliberării, ea să se acopere față de el.

Relatat de cei cinci, cu excepția lui al-Nasāʾī; al-Tirmidhī l-a declarat autentic.

Acest hadith dovedește rânduiala astfel: el arată că stăpânei îi este îngăduit să-și descopere fața înaintea sclavului ei, cât timp acesta se află în stăpânirea sa. Când iese de sub stăpânirea ei, ea trebuie să se acopere, deoarece el a devenit un bărbat străin. Așadar, el dovedește obligația femeii de a se acoperi față de bărbatul străin.

A șasea dovadă: ʿĀʾishah, Allah să fie mulțumit de ea, a spus:

كان الرّكبان يمرّون بنا، ونحن محرماتٌ مع الرسول صلى الله عليه وسلم، فإذا حاذونا سدلت إحدانا جلبابها على وجهها من رأسها، فإذا جاوزونا كشفناه

Călăreții treceau pe lângă noi, în vreme ce eram în starea de iḥrām împreună cu Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui. Când ajungeau în dreptul nostru, fiecare dintre noi își lăsa jilbābul de pe cap peste față; după ce treceau, ne descopeream fețele.

Relatat de Aḥmad, Abū Dāwūd și Ibn Mājah.

Cuvintele ei

فإذا حاذونا

când ajungeau în dreptul nostru

, adică acei călăreți,

سدلت إحدانا جلبابها على وجهها

fiecare dintre noi își lăsa jilbābul peste față

dovedesc obligația acoperirii feței. Rânduiala prescrisă în iḥrām este descoperirea ei; dacă nu ar fi existat o piedică puternică în calea descoperirii în acea situație, fața ar fi trebuit să rămână descoperită chiar și în fața călăreților.

Lămurirea este următoarea: potrivit celor mai mulți învățați, descoperirea feței în iḥrām este obligatorie pentru femei, iar unei obligații nu i se poate opune decât o altă obligație. Dacă acoperirea și ascunderea feței față de bărbații străini nu ar fi obligatorii, nu ar fi îngăduită lăsarea obligației de a o descoperi în starea de iḥrām. În cele două culegeri al-Ṣaḥīḥ și în alte surse este consemnat că femeii aflate în iḥrām i se interzic niqābul și mănușile.

Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah, Allah să aibă milă de el, a spus:

وهذا مما يدلّ على أنّ النّقاب والقفازين كانا معروفين في النّساء اللاتي لم يحرمن، وذلك يقتضي ستر وجوههن وأيديهن.

Aceasta arată că niqābul și mănușile erau cunoscute femeilor care nu se aflau în iḥrām, ceea ce presupune acoperirea fețelor și a mâinilor lor.

Acestea sunt șase dovezi din Sunnah privind obligația femeii de a se acoperi și de a-și ascunde fața față de bărbații străini. Adăugându-le pe cele patru din Coran, se ajunge la zece dovezi din Carte și Sunnah.

3 Dovezile prin analogie

A unsprezecea dovadă: judecata corectă și analogia consecventă, cu care a venit această Lege desăvârșită: ea recunoaște foloasele și mijloacele lor și îndeamnă la ele, respinge relele și mijloacele lor și pune în gardă împotriva lor. Orice lucru al cărui folos este lipsit de rău sau precumpănește asupra răului său este poruncit, fie ca obligație, fie ca recomandare. Iar orice lucru al cărui rău este lipsit de folos sau precumpănește asupra folosului său este oprit, fie ca interdicție categorică, fie ca lucru nerecomandat.

Când cercetăm descoperirea feței femeii înaintea bărbaților străini, vedem că ea cuprinde multe urmări rele. Chiar dacă s-ar presupune că are și un folos, acesta este neînsemnat și copleșit de rele. Printre urmările ei rele se află:

1. Ispita: femeia ajunge să fie ispitită să facă lucruri care îi înfrumusețează și îi împodobesc fața, făcând-o atrăgătoare. Acesta este unul dintre cele mai mari îndemnuri spre rău și stricăciune.
2. Pierderea pudorii femeii, care face parte din credință și este cerută de firea ei înnăscută. Femeia era dată ca pildă de pudoare, spunându-se:

أحيا من العذراء في خدرها

Mai pudic decât o fecioară în odaia ei.

Pierderea pudorii înseamnă o scădere a credinței femeii și o abatere de la firea cu care a fost creată.

3. Ispitirea bărbaților prin ea, mai ales dacă este frumoasă și dacă se poartă lingușitor, râde și glumește, cum se întâmplă la multe dintre cele care umblă cu fața descoperită. S-a spus:

نظرةٌ، فسلامٌ، فكلامٌ، فموعدٌ، فلقاءٌ

O privire, apoi un salut, apoi vorbe, apoi o întâlnire făgăduită, apoi întâlnirea.

Șeitan circulă prin fiul lui Adam așa cum circulă sângele. Câte vorbe, râsete și bucurii nu au făcut ca inima bărbatului să se lege de femeie și inima femeii de bărbat, ajungându-se la un rău care nu mai poate fi înlăturat! Îi cerem lui Allah ocrotire.

4. Amestecul femeilor cu bărbații. Dacă femeia se vede la fel ca bărbatul în privința descoperirii feței și a mersului cu fața descoperită, nu va mai simți pudoare ori sfială când se înghesuie printre bărbați. În aceasta se află o mare ispită și o întinsă stricăciune.

Într-o zi, Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, a ieșit din moschee, iar femeile se amestecaseră cu bărbații pe drum. El a spus:

استأخرن، فإنّه ليس لكن أن تحتضنّ الطريق، عليكن بحافات الطريق

Rămâneți în urmă, căci nu vi se cuvine să ocupați mijlocul drumului! Țineți-vă de marginile lui!

Femeia ajunsese să se lipească de zid, până într-atât încât veşmântul i se agăţa de el. Ibn Kathīr a pomenit aceasta la explicarea cuvintelor Celui Preaînalt:

﴿وَقُل لِّلْمُؤْمِنَٰتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَٰرِهِنَّ﴾

Şi spune-le dreptcredincioaselor să-şi coboare privirile!
Coran 24:31

Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah, Allah să aibă milă de el, a afirmat limpede obligaţia femeii de a se acoperi faţă de bărbaţii străini. În fatwalele tipărite mai recent, la pagina 110 din volumul 2 de jurisprudenţă, corespunzător volumului 22 din al-Majmūʿ, el spune:

وحقيقة الأمر أن الله جعل الزّينة زينتين: زينةً ظاهرةً، وزينةً غير ظاهرةٍ، ويجوز لها إبداء زينتها الظاهرة لغير الزوج وذوات المحارم، وكانوا قبل أن تنزل آية الحجاب كان النّساء يخرجن بلا جلبابٍ، يرى الرجل وجهها ويديها، وكان إذ ذاك يجوز لها أن تظهر الوجه والكفين، وكان حينئذٍ يجوز النظر إليها؛ لأنه يجوز لها إظهاره، ثم لما أنزل الله آية الحجاب بقوله: {يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ

وَبَنَاتِكَ وَنِسَآءِ ٱلْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِن جَلَـٰبِيبِهِنَّ} [سورة الأحزاب:59] حجب النّساء عن الرّجال.

În realitate, Allah a împărțit podoabele în două feluri: podoabe văzute și podoabe nevăzute. Femeii îi este îngăduit să-și arate podoabele văzute și altora decât soțului și celor din categoria maḥram. Înainte de pogorârea versetului hijabului, femeile ieșeau fără jilbāb, iar bărbatul le vedea fața și mâinile. Atunci le era îngăduit să-și arate fața și palmele și era îngăduit să fie privite, fiindcă ele aveau voie să le descopere. Apoi, când Allah a pogorât versetul hijabului: „O, Profetule! Spune-le soțiilor tale, fiicelor tale și femeilor dreptcredincioșilor să-și lase asupra lor din veșmintele lor exterioare!”, femeile au fost acoperite față de bărbați.

Apoi a spus:

والجلباب هو الملاءة، وهو الّذي يسمّيه ابن مسعودٍ وغيره الرّداء، وتسمّيه العامة الإزار، وهو الإزار الكبير الذي يغطّي رأسها وسائر بدنها، ثم يقال: فإذا كن مأموراتٍ بالجلباب؛ لئلا يعرفن، وهو ستر الوجه أو ستر الوجه بالنّقاب، كان الوجه واليدان من الزّينة التي أمرت ألّا تظهرها للأجانب، فما بقي يحلّ للأجانب النظر إلا إلى

الثّياب الظاهرة، فابن مسعودٍ ذكر آخر الأمرين، وابن عباسٍ ذكر أول الأمرين.

Jilbābul este învelitoarea pe care Ibn Masʿūd și alții o numesc ridāʾ, iar oamenii obișnuiți o numesc izār: o învelitoare mare care îi acoperă capul și întregul trup. Se spune apoi: dacă li se poruncea să poarte jilbābul, ca să nu fie recunoscute — adică să-și acopere fața, ori s-o acopere cu niqābul — atunci fața și mâinile făceau parte din podoabele pe care li se poruncea să nu le arate bărbaților străini. Acestora nu le mai rămânea îngăduită decât privirea veșmintelor exterioare. Ibn Masʿūd a pomenit, așadar, ultima dintre cele două situații, iar Ibn ʿAbbās pe cea dintâi.

Mai departe, a spus:

وعكس ذلك الوجه واليدان والقدمان، ليس لها أن تبدي ذلك للأجانب على أصح القولين، بخلاف ما كان قبل النسخ، بل لا تبدي إلا الثّياب.

În schimb, fața, mâinile și picioarele nu îi este îngăduit să le arate bărbaților străini, potrivit celei mai corecte dintre cele două opinii, spre deosebire de situația de dinaintea abrogării; ea nu arată decât veșmintele.

La paginile 117–118 din același volum se spune:

وأما وجهها ويداها وقدماها فهي إنما نهيت عن إبداء ذلك للأجانب، لم تنه عن إبدائه للنّساء، ولا لذوي المحارم.

În privința feței, mâinilor și picioarelor ei, i s-a oprit numai să le arate bărbaților străini; nu i s-a oprit să le arate femeilor și celor din categoria maḥram.

La pagina 152 din același volum, el spune:

وأصل هذا أن تعلم أن الشارع له مقصودان:

La baza acestui lucru stă cunoașterea faptului că Legiuitorul urmărește două scopuri:

أحدهما: الفرق بين الرّجال والنّساء.

Primul: deosebirea dintre bărbați și femei.

الثاني: احتجاب النّساء.

Al doilea: acoperirea femeilor.

Acestea sunt cuvintele lui Shaykh al-Islām. Cât despre alți juriști dintre adepții imamului Aḥmad, voi aminti poziția școlii la învățații ei de mai târziu.

În al-Muntahā se spune:

ويحرم نظر خصي ومجبوب وممسوح إلى أجنبية

Este oprită privirea unei femei străine de către un bărbat castrat, de către unul cu organul genital amputat sau de către unul lipsit cu totul de organele genitale.

În al-Iqnāʿ se spune de asemenea:

ويحرم نظر خصي ومجبوب إلى أجنبية

Este oprită privirea unei femei străine de către un bărbat castrat sau de către unul cu organul genital amputat.

Într-un alt loc din al-Iqnāʿ se spune:

ولا يجوز النظر إلى الحرة الأجنبية قصدًا، ويحرم نظر شعرها.

Nu este îngăduită privirea intenționată a unei femei libere, străine, iar privirea părului ei este oprită.

În textul al-Dalīl se spune:

والنظر ثمانية أقسامٍ:

Privirea este de opt feluri:

الأول: نظر الرجل البالغ -ولو مجبوبًا- للحرة البالغة الأجنبية لغير حاجةٍ، فلا يجوز له نظر شيءٍ منها حتى شعرها المتصل.

Primul: privirea unui bărbat adult — chiar dacă are organul genital amputat — către o femeie liberă, adultă și străină, fără să existe o nevoie. Nu îi este îngăduit să privească nimic din ea, nici măcar părul care nu a fost desprins de pe cap.

Aici se încheie citatul.
Cât despre șāfiʿiți, ei au spus:

إن كان النظر لشهوةٍ أو خيفت الفتنة به فحرامٌ قطعًا بلا خلافٍ، وإن كان النظر بلا شهوةٍ ولا خوف فتنةٍ ففيه قولان، حكاهما في (شرح الإقناع) لهم، وقال: الصحيح: يحرم، كما في (المنهاج) كأصله، ووجه الإمام باتّفاق المسلمين على منع النّساء من الخروج سافرات الوجوه، وبأن النظر مظنةٌ للفتنة ومحرّكٌ للشهوة، وقد قال الله تعالى: {قُل لِّلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّواْ مِنْ أَبْصَـٰرِهِمْ} [سورة النور:30] ،

واللّائق بمحاسن الشريعة سدّ الباب، والإعراض عن تفاصيل الأحوال.

Dacă privirea este însoțită de poftă sau există teama de ispită, ea este cu siguranță oprită, fără deosebire de păreri. Dacă nu este însoțită de poftă și nici de teama de ispită, există două opinii, pomenite în comentariul lor la al-Iqnāʿ. Acolo se spune: „Opinia corectă este că este oprită", așa cum apare în al-Minhāj și în lucrarea pe care acesta se întemeiază. Imamul a susținut aceasta prin acordul musulmanilor asupra opririi femeilor de a ieși cu fețele descoperite și prin faptul că privirea este prilej de ispită și stârnește pofta. Allah Preaînaltul a spus: „Spune-le dreptcredincioșilor să-și coboare privirile!" Ceea ce se potrivește frumuseții Legii este închiderea acestei porți, fără a face deosebiri între amănuntele situațiilor.

Aici se încheie citatul.

În Nayl al-awṭār, comentariul la al-Muntaqā, este pomenit acordul musulmanilor asupra opririi femeilor de a ieși cu fețele descoperite, mai ales când oamenii destrăbălați sunt numeroși.

4 Dovezile celor care îngăduie descoperirea feței

Nu cunosc alte dovezi din Carte și Sunnah, pentru cei care îngăduie privirea feței și a palmelor unei femei străine, în afară de cele care urmează:
Prima: cuvintele Celui Preaînalt:

﴿وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا﴾

Și să nu-și arate podoabele, în afară de ceea ce se vede din ele.
Coran 24:31

Ibn ʿAbbās, Allah să fie mulțumit de ei amândoi, a spus că acestea sunt fața, palmele și inelul ei. Al-Aʿmash a transmis aceasta de la Saʿīd ibn Jubayr, de la el. Iar explicarea dată de un Companion este o dovadă, așa cum s-a arătat mai înainte.
A doua: ceea ce a relatat Abū Dāwūd în Sunan, de la ʿĀʾishah, Allah să fie mulțumit de ea: Asmāʾ bint Abī Bakr a intrat la Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, purtând veșminte subțiri. El și-a întors privirea de la ea și a spus:

يا أسماء، إن المرأة إذا بلغت سن المحيض لم يصلح أن يرى منها إلا هذا وهذا

O, Asmāʾ! Când femeia ajunge la vârsta menstruației, nu se cuvine să se vadă din ea decât aceasta și aceasta.

Și a arătat spre fața și palmele sale.

A treia: relatarea lui al-Bukhārī și a altora, de la Ibn ʿAbbās, Allah să fie mulțumit de ei amândoi: fratele său al-Faḍl se afla pe aceeași cămilă cu Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, în spatele acestuia, în timpul Pelerinajului de Adio. A venit o femeie din Khathʿam, iar al-Faḍl a început s-o privească și ea îl privea. Profetul întorcea fața lui al-Faḍl în cealaltă parte. În aceasta se află o dovadă că femeia avea fața descoperită.
A patra: ceea ce au relatat al-Bukhārī și alții, în hadithul lui Jābir ibn ʿAbd Allāh — Allah să fie mulțumit de ei amândoi — despre rugăciunea de Eid împlinită de Profet, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, împreună cu oamenii: apoi le-a ținut oamenilor o cuvântare de îndemn și le-a adus aminte, după care a mers până la femei, le-a îndemnat și le-a adus aminte, spunând:

يا معشر النّساء، تصدّقن؛ فإنكن أكثر حطب جهنم

O, femeilor! Dați milostenie, căci voi sunteți cele mai multe dintre cele care vor hrăni focul Gheenei.

Atunci s-a ridicat o femeie din mijlocul lor, cu obrajii închiși la culoare… și a urmat restul hadithului. Dacă fața ei nu ar fi fost descoperită, nu s-ar fi cunoscut că avea obrajii închiși la culoare.

Acestea sunt dovezile pe care le cunosc și care ar putea fi invocate pentru îngăduirea descoperirii feței femeii înaintea bărbaților străini.

5 Răspunsul la aceste dovezi

Aceste dovezi nu se împotrivesc însă dovezilor amintite mai înainte privind obligația acoperirii feței, din două motive:

Primul: dovezile obligației de a o acoperi schimbă rânduiala inițială, pe când dovezile îngăduirii descoperirii ei păstrează rânduiala inițială. Dovada care schimbă rânduiala inițială are întâietate, după cum se știe în știința principiilor jurisprudenței. Principiul este că un lucru rămâne așa cum a fost. Când apare o dovadă care schimbă rânduiala inițială, ea arată că a intervenit o nouă rânduială care a modificat-o. De aceea spunem că dovada schimbării aduce o cunoaștere în plus: ea stabilește schimbarea rânduielii de la început. Iar ceea ce afirmă are întâietate față de ceea ce neagă.

Acesta este un argument general, valabil chiar și dacă am presupune că dovezile sunt egale în privința forței și a semnificației.

Al doilea: cercetând dovezile îngăduirii descoperirii feței, constatăm că ele nu sunt egale cu dovezile interdicției. Acest lucru se lămurește prin răspunsul dat fiecăreia dintre ele:

1. Cu privire la explicarea lui Ibn ʿAbbās, Allah să fie mulțumit de ei amândoi, există trei răspunsuri:

Primul: este posibil să fi avut în vedere situația de la început, de dinaintea pogorârii versetului hijabului, așa cum a arătat Shaykh al-Islām, ale cărui cuvinte le-am citat mai înainte.

Al doilea: este posibil să fi avut în vedere podoabele a căror arătare a fost oprită, după cum a menționat Ibn Kathīr în Tafsīrul său.

Ambele posibilități sunt susținute de explicarea dată de el — Allah să fie mulțumit de el — cuvintelor Celui Preaînalt:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَآءِ ٱلْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِن جَلَٰبِيبِهِنَّ﴾

O, Profetule! Spune-le soțiilor tale, fiicelor tale și femeilor dreptcredincioșilor să-și lase asupra lor din veșmintele lor exterioare!
Coran 33:59

Aceasta a fost amintită la a treia dovadă dintre cele din Coran.

Al treilea: dacă nu admitem că a avut în vedere vreuna dintre aceste două posibilități, explicarea lui nu este o dovadă care trebuie primită decât dacă nu i se împotrivește un alt Companion. Dacă i se împotrivește un alt Companion, se urmează opinia susținută mai puternic de celelalte dovezi. Explicării lui Ibn ʿAbbās — Allah să fie mulțumit de ei amândoi — i s-a împotrivit Ibn Masʿūd, Allah să fie mulțumit de el: el a explicat cuvintele

﴿إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا﴾

în afară de ceea ce se vede din ele
Coran 24:31

ca referindu-se la mantie, la veșminte și la ceea ce se vede în mod inevitabil. Trebuie, așadar, cercetat care dintre cele două explicări are dovezi mai puternice și urmată aceea.

2. Despre hadithul lui ʿĀʾishah: el este slab din două motive:

Primul: întreruperea dintre ʿĀʾishah și Khālid ibn Durayk, care l-a transmis de la ea. Abū Dāwūd însuși a arătat acest neajuns, spunând: *„Khālid ibn Durayk nu a auzit de la ʿĀʾishah."* Și Abū Ḥātim al-Rāzī l-a socotit necorespunzător din același motiv.

Al doilea: în lanțul său de transmitere se află Saʿīd ibn Bashīr al-Naṣrī, stabilit în Damasc. Ibn Mahdī a renunțat la relatările lui, iar Aḥmad, Ibn Maʿīn, Ibn al-Madīnī și al-Nasāʾī l-au socotit slab.

Prin urmare, hadithul este slab și nu poate sta împotriva hadithurilor autentice amintite, care dovedesc obligația hijabului.

Mai mult, Asmāʾ bint Abī Bakr, Allah să fie mulțumit de ei amândoi, avea douăzeci și șapte de ani la emigrarea Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui. Era, așadar, o femeie matură. Este puțin probabil să fi intrat la Profet purtând veșminte subțiri, care arătau conturul altor părți decât fața și palmele. Allah știe mai bine.

Chiar presupunând că hadithul ar fi autentic, el trebuie înțeles ca referindu-se la vremea de dinaintea hijabului, întrucât textele hijabului schimbă rânduiala inițială și au întâietate față de el.

3. Despre hadithul lui Ibn ʿAbbās, Allah să fie mulțumit de ei amândoi: el nu dovedește îngăduirea privirii unei femei străine, fiindcă Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, nu l-a lăsat pe al-Faḍl să continue, ci i-a întors fața în partea cealaltă. De aceea, al-Nawawī a menționat în comentariul la Ṣaḥīḥ Muslim că printre învățămintele acestui hadith se află interzicerea privirii unei femei străine.

Al-Ḥāfiẓ Ibn Ḥajar a spus, în Fatḥ al-bārī, între învățămintele hadithului:

وفيه منع النظر إلى الأجنبيات، وغضّ البصر، قال عياضٌ: وزعم بعضهم أنه غير واجبٍ إلا عند خشية الفتنة، قال: وعندي أن فعله صلى الله عليه وسلم إذ غطى وجه الفضل أبلغ من القول. كما في الرّواية.

El cuprinde oprirea privirii femeilor străine și coborârea privirii. ʿIyāḍ a spus: „Unii au susținut că aceasta nu este obligatorie decât când există teama de ispită. Eu socotesc însă că fapta Profetului, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, de a acoperi fața lui al-Faḍl, așa cum apare în relatare, este mai grăitoare decât cuvintele."

Dacă se întreabă: *„De ce nu i-a poruncit atunci Profetul femeii să-și acopere fața?"*

Răspunsul este: după câte se vede, ea se afla în iḥrām, iar rânduiala ei prescrisă era să nu-și acopere fața dacă niciun bărbat străin nu o privea. Sau se poate spune: poate că Profetul, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, i-a poruncit aceasta după aceea. Faptul că nu s-a transmis o asemenea poruncă nu dovedește că ea nu a existat: absența unei relatări nu este o relatare a absenței.

Muslim și Abū Dāwūd au relatat de la Jarīr ibn ʿAbd Allāh al-Bajalī, Allah să fie mulțumit de el:

سألت رسول الله صلى الله عليه وسلم عن نظرة الفجأة، فقال: اصرف بصرك

L-am întrebat pe Trimisul lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, despre privirea întâmplătoare, iar el a spus: „Întoarce-ți privirea!"

Sau a spus: *„Mi-a poruncit să-mi întorc privirea."*

4. Despre hadithul lui Jābir: nu se precizează când s-a petrecut întâmplarea. Fie femeia făcea parte dintre cele înaintate în vârstă, care nu mai nădăjduiesc la căsătorie, astfel că îi era îngăduit să-și descopere fața — lucru care nu înlătură obligația hijabului pentru celelalte —, fie întâmplarea a avut loc înaintea pogorârii versetului hijabului. Acesta, din sura al-Aḥzāb, a fost pogorât în anul cinci sau șase după Hegira, pe când rugăciunea de Eid a fost prescrisă în anul al doilea după Hegira.

Am dezvoltat această discuție fiindcă oamenii au nevoie să cunoască rânduiala unei chestiuni sociale atât de importante. Mulți dintre cei care doresc descoperirea feței au tratat-o fără să-i acorde cercetarea și examinarea cuvenite. Oricine cercetează are însă datoria să urmărească dreptatea și nepărtinirea, să nu vorbească înainte de a învăța și să stea în fața dovezilor aflate în dezacord precum un judecător înaintea celor două părți: să cerceteze cu dreptate și să hotărască pe temeiul cunoașterii. Să nu dea întâietate uneia dintre părți fără o dovadă care s-o susțină mai puternic, ci să examineze dovezile din toate perspectivele. Faptul că a îmbrățișat una dintre opinii să nu-l împingă la exagerare și exces în susținerea argumentelor ei și la neglijarea ori nesocotirea dovezilor celeilalte părți. De aceea, învățații au spus că se cuvine ca omul să cerceteze dovada înainte de a-și forma convingerea, pentru ca aceasta să urmeze dovada, nu să fie urmată de ea. Cel

care își formează convingerea înainte de a cerceta dovada poate fi împins de acea convingere să respingă textele care i se împotrivesc sau, dacă nu le poate respinge, să le răstălmăcească. Noi și alții am văzut răul făcut de subordonarea dovezilor unei convingeri deja formate: aceasta îl împinge pe om să declare autentice hadithuri slabe sau să dea unor texte autentice semnificații pe care ele nu le pot purta, pentru a-și întări și susține opinia. Am citit un articol al unui autor despre faptul că hijabul nu ar fi obligatoriu. El a invocat hadithul lui ʿĀʾishah, relatat de Abū Dāwūd, despre intrarea lui Asmāʾ bint Abī Bakr la Profet, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, și despre cuvintele acestuia către ea:

إن المرأة إذا بلغت سن المحيض لم يصلح أن يرى منها إلا هذا وهذا

Când femeia ajunge la vârsta menstruației, nu se cuvine să se vadă din ea decât aceasta și aceasta.

Și a arătat spre fața și palmele sale. Autorul articolului a susținut că este un hadith autentic, relatat deopotrivă de al-Bukhārī și Muslim, și că învățații sunt de acord asupra autenticității lui. Lucrurile nu stau însă așa. Cum ar putea fi ei de acord asupra autenticității, când însuși Abū Dāwūd, care l-a relatat, i-a arătat neajunsul transmiterii întrerupte, iar pe unul dintre transmițători l-au socotit slab imamul Aḥmad și alți imami ai hadithului? Părtinirea și neștiința îl împing însă pe om la nenorocire și pieire.

Ibn al-Qayyim a spus:

وتعر من ثوبين من يلبسهما
يلق الردى بمذلةٍ وهوان

Leapădă două veșminte: cine le îmbracă
află pieirea în înjosire și rușine:
Ibn al-Qayyim

ثوبٍ من الجهل المركب فوقه
ثوب التعصّب بئست الثوبان

veșmântul neștiinței îndoite, peste care se află
veșmântul părtinirii — rele sunt aceste două veșminte!
Ibn al-Qayyim

وتحل بالإنصاف أنفخر حلةٍ
زينت بها الأعطاف والكتفان

Împodobește-te cu nepărtinirea, cea mai aleasă haină
cu care sunt împodobite flancurile și umerii.
Ibn al-Qayyim

Cel care scrie și alcătuiește lucrări să se ferească să caute dovezile fără destulă sârguință, să nu le cerceteze îndeajuns și să se grăbească să vorbească fără știință, ajungând astfel printre cei despre care Allah a spus:

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ ٱلنَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ﴾

Și cine este mai nedrept decât cel care născocește o minciună despre Allah, ca să-i rătăcească pe oameni fără știință? Allah nu-i călăuzește pe oamenii nedrepți.[2]

Coran 6:144

Sau ar putea să unească neglijența în căutarea dovezii cu tăgăduirea lucrului pentru care dovada a fost stabilită, adăugând astfel rău peste rău și intrând sub cuvintele Celui Preaînalt:

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَبَ عَلَى ٱللَّهِ وَكَذَّبَ بِٱلصِّدْقِ إِذْ جَآءَهُۥٓ ۚ أَلَيْسَ فِى جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَٰفِرِينَ﴾

Și cine este mai nedrept decât cel care a mințit despre Allah și a tăgăduit adevărul atunci când acesta a venit la el? Oare nu este în Gheena sălaș pentru necredincioși?[3]

Coran 39:32

Îi cerem lui Allah Preaînaltul să ne arate adevărul ca adevăr și să ne dea izbânda de a-l urma, să ne arate falsul ca fals și să ne dea izbânda de a ne feri de el și să ne călăuzească pe calea Sa cea dreaptă. El este Darnic și Generos. Allah să-l binecuvânteze, să-l

2 Coran, al-Anʿām 6:144.

3 Coran, al-Zumar 39:32.

ocrotească și să-i dăruiască pace Profetului Său, familiei sale, companionilor săi și tuturor celor care îl urmează.

Shaykh
Muḥammad ibn Ṣāliḥ ibn ʿUthaymīn

Glosar

Hijab الحجاب
Acoperirea prescrisă femeii. În această lucrare, autorul tratează în mod deosebit acoperirea feței în fața bărbaților care nu sunt maḥram.
Khimār الخمار
Acoperământul cu care femeia își învelește capul.
Jilbāb الجلباب
Veșmânt exterior larg, purtat peste celelalte haine și peste khimār.
Maḥram المحرم
Bărbat cu care căsătoria îi este interzisă femeii în mod permanent, prin rudenie, alăptare ori afinitate.
Iḥrām الإحرام
Starea rituală în care se intră pentru ḥajj sau ʿumrah și care presupune anumite interdicții.
Mukātab المكاتب
Persoană aflată în sclavie care a încheiat un contract pentru a-și dobândi libertatea printr-o plată stabilită.

Bibliografie

1. Muḥammad ibn Ṣāliḥ ibn ʿUthaymīn, Risālat al-ḥijāb. Ediția Universității Islamice din Medina, 36 de pagini.
https://archive.org/download/waq103003/103003.pdf

2. Coranul. Text arab: Tanzil Project, Uthmani 1.1, CC BY 3.0.
https://tanzil.net

3. Al-Bukhārī, al-Ṣaḥīḥ.

4. Muslim, al-Ṣaḥīḥ.

5. Abū Dāwūd, al-Sunan.

6. Aḥmad ibn Ḥanbal, al-Musnad.

7. Ibn Mājah, al-Sunan.

8. Ibn Taymiyyah, al-Fatāwā, pasajele citate de autor.

9. Ibn Kathīr, Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm.

10. Al-Haythamī, Majmaʿ al-zawāʾid.

11. Ibn Ḥajar, Fatḥ al-bārī.

12. Al-Shawkānī, Nayl al-awṭār.

13. Al-Muntahā; al-Iqnāʿ; al-Dalīl; al-Minhāj și comentariile citate de autor.

Indice

analogie 3, 20
coborârea privirii 34
hijab iii
Ibn Masʿūd 13, 15, 24, 32
Ibn ʿAbbās 8, 24, 29, 30, 31, 32, 33
iḥrām 17, 18, 34
ispită iii, 4, 5, 16, 21, 28, 34
jilbāb 12, 23
khimār 9
maḥram 23, 25
pudoare 20, 21
Umm Salamah 9, 16
ʿĀʾishah 13, 15, 17, 29, 32, 36

Cules cu Libertinus Serif și Amiri. Institutul Tawhid.

VESTIMENTAȚIE ȘI PUDOARE

Tratat despre hijab

Dovezi, argumente și răspunsuri.

Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn cercetează acoperirea femeii în lumina Coranului, a Sunnei și a cuvintelor învățaților. El prezintă dovezile propriei opinii, discută argumentele celor care au o altă părere și explică legătura dintre acoperire, pudoare și păzirea privirii.

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro